

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/42/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717207162
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5717207162.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobkyne C. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., P. XXXX/X, zastúpenej: Občianske združenie OPOS, so sídlom Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24A, IČO: 51 147 688, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom v Bratislave - Ružinov, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému: Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01, Poprad, IČO: 44 250 029, v konaní o určení, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 4560500354, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným v sume 272,50 eur a o určení, že úverová zmluva č. 4560500354 zo dňa 04.06.2013, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatná, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7Csp/82/2017-177 zo dňa 11.07.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšku uplatneného nároku žalobu žalobcu zamietol a vo výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie zostáva n e d o t k n u t ý .

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin konanie o nároku žalobkyne na určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 4560500354 zo dňa 04.06.2013 medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding a. s., so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130, zastavil. Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má proti žalobkyni právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ustanovenia § 53c Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 04.06.2013.

3. Podľa súdu prvej inštancie možno súhlasiť so žalovaným, že ako nebankový subjekt nemal možnosť využívať databázu bánk Slovenskej republiky o neplatičoch, resp. o dlžníkoch bánk. Súčasne však súd prvej inštancie poukázal na ust. § 11 ods. 2 vtedy platného zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Ďalej dôvodil, že v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje najmä posudzovanie schopnosti

splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je. Je zrejme z citácie druhej vety odseku 2, § 11, že v čase uzavretia úverovej zmluvy bolo tzv. hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch definované inak, než je definované v súčasnosti. Je však zrejme, že žalovaný ako veriteľ schopnosť splácať úver u žalobkyne posudzoval, ak si vyžiadal dva výpisy z jej účtu, potvrdenie o výške starobného dôchodku, zisťoval počet jej vyživovacích povinností a aj výšku pravidelných splátok, ktoré zo svojho príjmu má. Preto súd prvej inštancie nesúhlasil so žalobkyňou, že by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov pre porušenie povinností v ust. § 7 ods. 1 v zmysle ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v stave účinnom ku dňu 04.06.2013.

Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o samotnú napadnutú zmluvu, niektoré tvrdenia žalobkyne sa prejavili ako úplne scestné, najmä pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že zmluva odkazuje na všeobecné obchodné podmienky veriteľa. Poukázal na to, že napadnutá zmluva má 12 základných článkov delených na odseky, pričom z úvodnej časti je evidentné postavenie veriteľa, údaje o ňom a aj údaje o poskytovanom type úveru, teda o úvere, ktorý bol nazývaný „Najľahšia pôžička“. Článok I. poskytuje údaje o žalobkyňi, článok II. poskytuje údaje o zamestnaní a finančnej situácii žalobkyne a článok III. uvádza doklady, ktoré boli doložené žalobkyňou v zmluve, článok IV. upravuje tzv. prihlášku k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky, čo žalobkyňa nevyužila a článok V. obsahuje už konkrétne údaje o pôžičke. Z nich vyplýva, že žalobkyňa dostala pôžičku typu Najľahšia pôžička vo výške 4.000,- eur pri splátke vo výške 124,75 eur, RPMN 32 % ročne pri celkových nákladoch spotrebiteľa 3.485,- eur, fixnej ročnej úrokovej sadzbe 32 % ročne, termíne konečnej splatnosti v júni 2018, celkovej čiastke k zaplateniu 7.485,- eur a pri počte splátok 60. Tento článok uvádza aj priemernú hodnotu RPMN 20,44 % ročne. Pokiaľ žalobkyňa vytýkala, že zmluva nemá uvedený termín konečnej splatnosti, súd prvej inštancie súhlasil s tým, že v čl. V. je uvedený len mesiac a rok, jún 2018, avšak táto zročnosť nepochybne vyplýva z čl. IX., ktorý obsahuje zmluvné podmienky. V odseku 6 sú upravené podmienky splácania a z nich vyplýva, že pokiaľ v splátkovom kalendári, alebo v zmluve nie je stanovené inak, splátky sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Z tohto ustanovenia v kontexte s údajom o termíne konečnej splatnosti v článku V. zmluvy potom nepochybne vyplýva, že posledná splátka je zročná k 20.06.2018, pretože strany sa nedohodli inak. Podľa presvedčenia súdu prvej inštancie aj napriek zmluvnému formuláru veriteľ, čiže žalovaný, resp. jeho predchodca, dostatočne zrozumiteľným spôsobom pre bežného spotrebiteľa vyjadril deň, mesiac a rok konečnej splatnosti úveru a tým aj dobu trvania zmluvy.

Ako súd prvej inštancie už konštatoval, zmluva nemá prílohu vo forme všeobecných obchodných podmienok veriteľa. Celý jej text je uvádzaný v čl. I. až XII. V článku IX. odsek 16 v záverečných ustanoveniach je uvedený aj orgán dohľadu nad poskytovaním služieb a ochranou spotrebiteľa, teda Slovenská obchodná inšpekcia spolu s adresou a v odseku 16.7 je uvedený aj orgán, spoločnosť, voči ktorej môže klient, čiže žalobkyňa, uplatniť reklamácie - týmto subjektom je pôvodný veriteľ, teda obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding s uvedením jej sídla. Preto ani túto argumentáciu žalobkyne súd prvej inštancie nepovažoval za pravdivú, nakoľko nezodpovedala zneniu zmluvy.

Pokiaľ žalobkyňa namietala skutočnosť, že splátky úveru v celkovej výške 124,75 eur nie sú rozpísané na istinu, poplatky a úroky, súd prvej inštancie konštatoval, že jedinou odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov zo strany predchodcu žalovaného žalobkyňi ako spotrebiteľke boli úroky vo výške 32 % ročne a z toho vychádzajúca RPMN úveru 32 % ročne. Z článku IX. zmluvné podmienky, odsek 4 všeobecné ustanovenia a definície vyplýva, že splátka znamená peňažnú čiastku dohodnutú medzi klientom a spoločnosťou v zmluve za obdobie jedného mesiaca, ktorou klient spláca celkovú čiastku skladajúcu sa z dohodnutého zmluvného úroku príslušnej časti istiny a poistenia v prípade, že klient požiada o poistenie schopnosti splácať pôžičky. Z toho je zrejme, že úroky, ako aj istina boli splácané v rámci jednej dohodnutej splátky k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Tým bolo urobené podľa presvedčenia súdu prvej inštancie zadosť ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ žalobkyňa odkazovala na skutočnosť, že splátka mala byť rozpísaná, súd prvej inštancie argumentoval tým, že sa stotožňuje s právnou argumentáciou žalovaného, najmä pokiaľ ide o výklad Smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľských úveroch, a pokiaľ ide o dopad rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíroová.

Na dané rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie reagoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017, v uznesení sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, v uznesení sp. zn. 7Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 a v uznesení sp. zn. 3Cdo/56/2018

zo dňa 17.04.2018. Súd prvej inštancie preto argumentáciu žalovanej strany spočívajúcu v nerozpisaní splátok nepovažoval za dôvodnú.

Súd prvej inštancie, vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku C-42/15 Súdneho dvora Európskej únie a s poukazom na vyššie uvedené uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatoval, že predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinné v čase uzavretia zmluvy je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky a je potrebné eurokomformne ho vykladať tak, že sa ním ukladá len povinnosť uviesť ich v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky, prípadne aj ďalšie poplatky.

Žalobkyňa podľa súdu prvej inštancie nepreukázala ani to, že by RPMN úveru nebola správne vypočítaná, žalovaná strana, naopak, predložila výpočet RPMN pre tento typ úveru a súd prvej inštancie sa s týmto výpočtom stotožnil. Ďalej dôvodil, že žalovaná neprodukovala dôkaz, v čom výpočet urobený žalovanou stranou nie je správny. Pokiaľ ide o výšku odplaty, kde žalobkyňa konštatovala, že zo strany žalovaného sa jedná o úžeru, súd prvej inštancie sa s tvrdením žalobkyne nestotožňuje. Je skutočne pravdou, že v čase uzavretia úverovej zmluvy platilo vyššie žalovaným citované ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka pre výšku odplaty pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Nebolo ešte novelizované Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. o dnešné znenie § 1 až § 1a, ktoré pojednávajú o výške odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov. V súčasnosti ale vyplýva z ust. § 1 ods. 1 citovaného Nariadenia vlády, že odplatu pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia, alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov, alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle § 1 ods. 2 odplata podľa odseku 1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok. Ak žalobkyňa tvrdila, že odplata vo výške celkových nákladov spotrebiteľa 3.485,- eur pre žalovaného predstavuje až 87,125 % požičanej sumy, toto tvrdenie je síce pravdivé, ale zodpovedá celkovej odpláte získanej za 5 rokov trvania úverovej zmluvy a splácania úveru. V rozpočítaní na rok to potom predstavuje 17,425 % ročne a ročné náklady na požičané prostriedky potom predstavujú 697,- eur ročne. Odplata žalovaného je tvorená len úrokmi vo výške 32 % ročne a táto sadzba zodpovedá aj sadzbe RPMN úveru. Podľa súdu prvej inštancie je skutočne pravdou, že priemerná hodnota RPMN v tom období bola 20,44 % a ak odplata veriteľa bola tvorená úrokmi vo výške 32 % ročne, tak je možné súhlasiť so žalovaným, že táto sadzba odplaty nedosahuje dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN v čase poskytnutia úveru, teda nedosahuje limit, ktorý dnes vyplýva z ust. § 1a ods. 1 vyššie citovaného Nariadenia vlády Slovenskej republiky, podľa ktorého odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere, alebo pôžičke, ročne. Na účely tohto nariadenia sa obdobným úverom, alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. Ak dnes zákonodarca považuje za najvyššiu prípustnú výšku odplaty odplatu neprevyšujúcu dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN, tak v roku 2013 začiatkom júna, keď bola uzavretá sporná zmluva, RPMN úveru, ale výška odplaty veriteľa nedosahovala tento najvyššie prípustný limit, a preto ju súd prvej inštancie za neprípustnú, resp. úžernícku, nepovažoval.

Podľa presvedčenia súdu napadnutá úverová zmluva bola zmluvou korektnou, mala všetky náležitosti vyžadované vtedy platným ust. § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010, žalovaný pri jej uzatváraní postupoval spôsobom, ktorý vyžadovalo ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 11 ods. 2 citovaného zákona a jediným nekorektným konaním v tomto zmluvnom vzťahu bolo konanie žalobkyne, ktorá úmyselne a zámerne neposkytla údaje o dvoch úveroch, ktoré získala len niekoľko dní pred podpisom spornej úverovej zmluvy.

Súd preto žalobu považoval za nedôvodnú. Nezistil totiž, že by úver bol bezúročný a bez poplatkov pre porušenie niektorej povinnosti uvedenej v Zákone o spotrebiteľských úveroch, a preto v tejto časti žalobu zamietol, rovnako, ako ju zamietol v časti, kde žalobkyňa žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré malo spočívať v jej plnení nad rámec istiny vo výške 4.000,- eur, čiže v plnení vo výške 272,50 eur. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto má proti žalobkyňi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP.

4. V zákonnej lehote žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku v časti, v ktorej okresný súd vo zvyšku žalobu zamietol a domáhala sa, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa poukázala na to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedla, že konanie malo niekoľko pojednávaní. Na jednom z nich právny zástupca žalovaného uviedol, že má k dispozícii žiadosť a všetky potrebné doklady k posúdeniu bonity žalobkyne, ale s ďalšími pojednávaniami a inými právnymi zástupcami, ktorých sa vystriedalo niekoľko, nebolo preukázané žalovaným okrem vyplnenej žiadosti nič iné. Má za to, že neunesli bremeno dokazovania skúmania bonity klienta. Namietala tiež, že zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Teda s rozčlenením jednotlivých čiastok nestačí uviesť len celkovú výšku splátok. Okrem toho zmluva neobsahovala názov a adresu príslušného orgánu dohľadu a ani termín konečnej splatnosti úveru.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že žalovaný si splnil povinnosti dané mu podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalovaný pred samotným uzatvorením zmluvy posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobkyne splácať spotrebiteľský úver, pričom posudzoval všetky zákonom vyžadované činitele. K námietke týkajúcej sa neuvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov uviedol, že v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Navrhol rozsudok potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšku uplatneného nároku žalobu žalobcu zamietol a vo výroku III. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým konanie o nároku žalobkyne na určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 4560500354 zo dňa 04.06.2013 medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding a. s., so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130 zastavil, sa odvolací súd nedotkol, keďže tento výrok nebol napadnutý odvolacími námietkami.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že žalovaný ako veriteľ pri posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver konal s odbornou starostlivosťou, keďže posudzoval všetky zákonom vyžadované činitele, a to dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru a v neposlednom rade príjem spotrebiteľa. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, ktorý konštatoval, že žalovaný sa nedopustil ani hrubého porušenia povinnosti podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.01.2017, podľa ktorého sa za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona

považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je. Aj podľa odvolacieho súdu žalovaný primerane posúdil schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď vychádzal z objektívnych parametrov, ktoré vstupujú do všetkých kalkulácií aplikovaných žalovaným tak, že po odpočítaní nevyhnutných nákladov ostane klientovi disponibilná časť príjmu na úhradu životných nákladov. Z uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd námietku žalobkyne čo do nedostatočného skúmania bonity žalovaným ako nedôvodnú.

10. Neobstojí námietka odvolateľky týkajúca sa neobsahovania názvu adresy príslušného orgánu dohľadu, keďže súd prvej inštancie v bode 23. rozsudku zreteľne konštatuje, že je v čl. IX. ods. 16 v záverečných ustanoveniach uvedený aj orgán dohľadu nad poskytovaním služieb a ochranou spotrebiteľa, teda Slovenská obchodná inšpekcia spolu s adresou.

11. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku o údajnej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku a porušení práva na spravodlivý súdny proces. Okresný súd, ako bolo konštatované vyššie, svoje úvahy a z nich vyplývajúce závery riadne zdôvodnil. Nie je porušením ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu (v tomto prípade predstáv žalobkyne). Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie základných práv dosahuje len také odôvodnenie, ktoré neobsahuje žiadnu argumentáciu, prípadne také odôvodnenie, ktoré je zjavne protirečivé alebo popierajúce pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (porovnaj napr. I. ÚS 344/10).

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľky boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

13. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť a nebol ani napadnutý odvolacími námietkami.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalovaný v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalobkyni úspešný.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)